

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph. D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobce P. D.**, bytem x, zastoupeného JUDr. Bedri Tomáškem, advokátem se sídlem Politických vězňů 27, Kolín IV, 280 02 Kolín, proti **žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2014, č. j. 25096/14/5000-14103-705778,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobou podanou zdejšímu soudu dne 21. 11. 2014 a doplněnou podáním doručeným dne 24. 11. 2014 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj, Územního pracoviště v Kolíně (dále jen „finanční úřad“), ze dne 16. 12. 2013, č. j. 3907413/13/2111-24803-203486, tak, že byla žalobci doměřena silniční daň za zdaňovací období roku 2011 ve výši 29.625 Kč a současně mu bylo doměřeno penále ve výši 5.925 Kč.

Žalobce namítá, že žalovaný vycházel z neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť neprovedl důkazy výsledkem svědka K. R., nového vlastníka vozidla, svědkyně I. D. a žalobce, které žalobce navrhoval k prokázání svých tvrzení, že v rozhodné době nebyl provozovatelem předmětného vozidla a že vozidlo nebylo používáno k podnikání. I kdyby připustil, že podání obsahující důkazní návrhy bylo učiněno opožděně, lhůta byla překročena pouze o tři dny, a proto měl žalovaný v zájmu spravedlivého posouzení věci nedodržení lhůty tolerovat a důkazy provést. Podle žalobce nelze jeho obranu odbýt pouze poukazem na záznam v registru silničních vozidel, neboť pokud by se prokázala správnost námitek, nebyl dán důvod pro vyměření daně. Žalovaný si také odporuje, pokud pro účely vyměření daně vychází z toho, že žalobce byl provozovatelem vozidla, současně však tvrdí, že nemohl

přihlédnout k čestnému prohlášení žalobce, že vozidlo nebylo používáno k podnikání, neboť žalobce nebyl v té době vlastníkem vozidla. Žalobce dále nesouhlasí s žalovaným, pokud s poukazem na skutečnost, že žalobce je nadále evidován v registru vozidel jako provozovatel předmětného vozidla, dovozuje, že si žalobce nepočínal s náležitou péčí a nestřežil svá práva. Žalobce se totiž snažil z registru vozidel odhlásit, ale nemohl sehnat nového vlastníka, který byl v Polsku a na písemnou komunikaci nereagoval, a proto se žalobce musel do Polska vypravit osobně. Na místě zjistil, že vozidlo bylo sešrotováno. Dne 25. 9. 2013 uložil technický průkaz a SPZ do depozita, neboť bez dokladu o likvidaci vozidla mu nebylo umožněno registraci vozidla zrušit. Žalobce navrhl k důkazu svůj výslech a výslech svědka K. R.

Žalobce dále namítá nesprávné právní posouzení věci ve vztahu k aplikaci a výkladu ustanovení § 2 odst. 1, § 4 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 2 a odst. 8 až 10 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění účinném ve zdaňovacím období roku 2011 (dále jen „zákon o dani silniční“), a dále ustanovení § 115 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), které dle žalobce částečně souvisí i s chybnými skutkovými závěry. Žalobce vyjádřil pochybnost, zda napadené rozhodnutí má zákonem požadované náležitosti, zejména pokud jde o elektronický podpis písemného vyhotovení. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že s žalobcem uplatněnými námitkami se vypořádal již v napadeném rozhodnutí, a odkázal na jeho odůvodnění. Shrnl průběh daňového řízení a k námitkám žalobce se obdobně jako v napadeném rozhodnutí vyjádřil tak, že předmětné vozidlo reg. zn. 1S0 7933 bylo předmětem silniční daně dle § 2 odst. 1 poslední věty zákona o dani silniční, neboť se dle údajů zapsaných v technickém průkazu jedná o nákladní vozidlo s největší povolenou hmotností 16 tun. Z informace Městského úřadu v Kolíně vyplývá, že žalobce byl zapsán v registru silničních vozidel jako provozovatel vozidla od 3. 9. 2003 až do dne 11. 2. 2014 (datum poskytnutí informace). Vzhledem k tomu, že žalobce byl jako provozovatel vozidla zapsán v registru silničních vozidel a v technickém průkazu vozidla, byl poplatníkem silniční daně dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční. Poukázal v tomto směru na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012-42, a rozsudek ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40. Žalovaný uvedl, že žalobce neunesl důkazní břemeno dané ustanovením § 92 daňového řádu ohledně snížené sazby daně dle § 6 odst. 10 zákona o dani silniční. Žalobce předložil čestné prohlášení, že vozidlo nebylo v letech 2010 až 2013 používáno k podnikání a neplynuly z něj žádné příjmy, avšak čestným prohlášením poplatníka nemohou být tvrzené skutečnosti prokázány, nýbrž pouze osvědčeny, jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 77/2005-43. Nadto dle názoru žalovaného není žalobce osobou, která by mohla takové čestné prohlášení učinit, neboť žalobce v lednu 2009 pozbyl vlastnické právo k vozidlu a předal je do dispozice novému vlastníku. Pokud jde o zvýšení sazby daně o 25 %, žalovaný respektoval ustanovení § 6 odst. 8 zákona o dani silniční, neboť z údajů zapsaných v technickém průkazu vyplývá, že se jedná o vozidlo s rokem výroby 1986. Žalovaný písemností ze dne 24. 7. 2014, č. j. 19541/14/5000-14103-705778, vyzval žalobce v souladu s ustanovením § 115 odst. 2 daňového řádu, aby se ve lhůtě 15 dnů vyjádřil ke skutečnostem zjištěným při dokazování v rámci odvolacího řízení (sdělení informací Městským úřadem v Kolíně) a k odlišnému právnímu názoru žalovaného oproti prvostupňovému správci daně ohledně možnosti uplatnění snížení sazby daně dle § 6 odst. 10 zákona o dani silniční a zvýšení sazby daně dle § 6 odst. 8 zákona o dani silniční, a aby případně navrhl doplnění důkazních prostředků. Žalobce byl poučen o následcích marného uplynutí lhůty. Výzva byla doručena zástupci žalovaného dne 3. 8. 2014 do datové schránky fíkcí dle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických

úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 42 daňového řádu, a stanovená lhůta tak marně uplynula 18. 8. 2014. Dne 21. 8. 2014 bylo žalovanému doručeno vyjádření žalobce, které bylo podáno u provozovatele poštovních služeb dne 19. 8. 2014, tedy po uplynutí lhůty. Žalovaný tedy postupoval v souladu s ustanovením § 115 odst. 4 daňového řádu, když k návrhu žalobce na provedení dalších důkazů nepřihlédl. Poukázal přitom na skutečnost, že lhůta byla stanovena dle ustanovení § 115 odst. 3 daňového řádu v maximální délce 15 dnů. Upozornil, že pokud by měl přihlížet k vyjádření učiněnému po lhůtě, musel by tak postupovat při zachování zásady rovnosti vůči všem daňovým subjektům a maximální zákonem stanovená lhůta by se stala zbytečnou.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2014, sp. zn. II. ÚS 2154/14, v němž Ústavní soud ve vztahu k zákonu č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“) uzavřel, že přednost musí mít faktický stav před formálním zápisem v registru vozidel, přičemž namítat a prokazovat neprovozování vozidla lze i po marném uplynutí lhůty stanovené v § 24c odst. 4 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, a to i v řízení před soudem. Tyto závěry lze dle žalobce vztáhnout i na danou věc. Poukázal též na náleze Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2014, sp. zn. IV. ÚS 2221/13, v němž Ústavní soud dovodil, že účelem právní úpravy pojištění odpovědnosti je, aby povinnosti plynoucí z vlastnictví vozidla plnil subjekt, který vozidlo skutečně provozuje. Žalobce se domnívá, že by mu neměla být předepisována silniční daň, jestliže prokazuje, že vozidlo neprovozoval, ač nebylo odhlášeno, neboť s ohledem na uvedené okolnosti případu nebylo možné odhlášení provést. Trvání na silniční dani by se za této situace dle žalobce dalo považovat za zneužití práva. K prokázání tvrzení ohledně vlastnictví vozidla předložil potvrzení společnosti G. C. s.c.

Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce byl v rozhodném zdaňovacím období uveden jako provozovatel vozidla v registru vozidel.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl výzvou finančního úřadu ze dne 7. 10. 2013 vyzván k podání dodatečného daňového přiznání k dani silniční za zdaňovací období 2011 s odůvodněním, že v řádném daňovém přiznání k dani silniční neuvedl vozidlo reg. zn. 1S0 7933. Žalobce podal dne 24. 10. 2013 přiznání k dani silniční, v němž uvedl předmětné vozidlo, u něhož přiznal daňovou povinnost v nulové výši s tím, že vozidlo není jeho majetkem.

Žalobce byl od 3. 9. 2003 zapsán jako držitel v technickém průkazu vozidla. Dle kopie kupní smlouvy, kterou uzavřeli dne 29. 1. 2009 žalobce jako prodávající a K. R. jako kupující, bylo vozidlo prodáno kupujícímu za kupní cenu 30.000 Kč. Kupující ve smlouvě prohlašuje, že zajistí sám na své náklady do 10 dnů od koupě vozu provedení odhlášení předmětného vozidla v ČR, neboť obdržel veškeré doklady k vozidlu. Žalobce předložil finančnímu úřadu čestné prohlášení ze dne 10. 6. 2013, v němž čestně prohlašuje, že vozidlo nebylo v letech 2010 až 2013 používáno k podnikání ani z něj neplynuly žádné příjmy.

Finanční úřad dodatečným platebním výměrem na daň silniční za zdaňovací období kalendářního roku 2011 ze dne 16. 12. 2013, č. j. 3907413/13/2111-24803-203486, doměřil žalobci silniční daň vyšší o částku 12.324 Kč a penále ve výši 2.464 Kč. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalovaný byl dle databáze evidence vozidel a technického průkazu v roce 2011 držitelem vozidla. Sazba daně byla finančním úřadem snížena o 48 % dle § 6 odst. 10 zákona o dani silniční. Žalobce se podáním ze dne 16. 1. 2014 proti dodatečnému platebnímu výměru odvolal. Vytýkal finančnímu úřadu, že nepřihlédl k jeho tvrzení, že vozidlo nebylo jeho

majetkem, a že bezdůvodně opomněl zhodnotit jako důkaz předloženou kupní smlouvu o prodeji vozidla, z níž vyplývá, že vozidlo bylo převedeno na kupujícího, který se zavázal zařídit odhlášení vozidla. Skutečnost, že kupující závazek nesplnil, o čemž žalobce nebyl zpraven, nemůže jít dle žalobce k jeho tíži. Dále namítal, že finanční úřad neprovedl k tvrzením žalobce další dokazování, zejména dotazem na kupujícího.

Žalovaný dne 24. 7. 2014 pod č. j. 19541/14/5000-14103-705778 zaslal žalobci „Seznámení se zjištěnými skutečnostmi, s odlišným právním názorem a výzvu k vyjádření“. Žalobci byla v tomto podání poskytnuta k vyjádření a případnému navrzení doplnění důkazních prostředků lhůta 15 dnů ode dne jeho doručení. Žalobce byl poučen, že k návrhům na provedení dalších důkazů podaných po uplynutí stanovené lhůty nebude odvolací orgán přihlížet. Z doručanky vyplývá, že datová zpráva byla dodána do datové schránky zástupce žalobce JUDr. Martina Vlasáka dne 24. 7. 2014 a dne 3. 8. 2014 byla doručena, neboť tímto dnem uplynulo 10 dní, aniž se do datové schránky příjemce přihlásila osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. Žalobce následně v podání ze dne 19. 8. 2014 navrhl provedení důkazu výsledkem K. R., jemuž předmětné vozidlo prodal, a dále I. D. a žalobce, a to k prokázání tvrzení, že vozidlo nebylo používáno k podnikání. Podání bylo podáno k poštovní přepravě dne 19. 8. 2014.

Žalovaný o podaném odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím. V odůvodnění argumentoval obdobně jako ve vyjádření k žalobě. Konstatoval, že předmětné vozidlo bylo předmětem silniční daně dle § 2 odst. 1 poslední věty zákona o dani silniční, neboť se jedná o nákladní vozidlo s největší povolenou hmotností 16 tun, jak vyplývá z kopie technického průkazu předané žalobcem. Žalobce byl ve zdaňovacím období roku 2011 poplatníkem daně silniční ve smyslu ustanovení § 4 písm. a) zákona o dani silniční ohledně předmětného vozidla, neboť byl jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu a v registru vozidel, přičemž vozidlo nebylo v tomto období dočasně vyřazeno. Tyto skutečnosti vyplývaly z informace Městského úřadu v Kolíně ze dne 11. 2. 2014. Shodně jako ve vyjádření k žalobě odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, především na rozsudek ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40, a citoval jeho závěry, z nichž vyplývá, že silniční daň je vybudována na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel a je na převodci vozidla, aby si střežil svá práva a včasným a řádným plněním svých povinností docílil provedení příslušných zápisů v evidenci a teprve tímto krokem dosáhl zániku svých povinností. Převodem vlastnického práva nedochází ke změně osoby poplatníka silniční daně, dokud není převod promítnut do registru silničních vozidel a tím i do technického průkazu. V kontextu citovaného rozsudku žalovaný neshledal odvolací námitky žalobce důvodnými, neboť pro určení poplatníka není rozhodná skutečnost, že předmětné vozidlo není majetkem žalobce. Finanční úřad tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud tvrzení ohledně změny vlastnictví nezjišťoval a neprovedl další dokazování. Ani argument žalobce, že nesplnění závazku kupujícím zařídit odhlášení vozidla z registru silničních vozidel nemůže jít k tíži kupujícího, nepovažoval za důvodný a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012-42. Žalovaný neakceptoval snížení daně dle § 6 odst. 10 zákona o dani silniční, neboť uzavřel, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně předpokladů pro uplatnění snížení sazby daně, protože čestným prohlášením, v němž žalobce prohlásil, že vozidlo nebylo v letech 2010 až 2013 používáno k podnikání a neplynuly z něj žádné příjmy, nemůže být skutečnost prokázána, ale nanejvýš osvědčena, přičemž v daném případě nebyl ani s ohledem na tvrzený prodej vozidla žalobce osobou způsobitou takové prohlášení učinit. Vzhledem k tomu, že se jedná o vozidlo s rokem výroby 1986, byla sazba daně zvýšena dle § 6 odst. 8 zákona o dani silniční. Žalovaný v odůvodnění dále uvedl, že žalobce byl s právním názorem žalovaného seznámen a byla mu poskytnuta lhůta 15 dnů, v níž se mohl vyjádřit a navrhnout doplnění důkazních prostředků. Výzva byla doručena zástupci žalobce dne 3. 8. 2014 a lhůta marně uplynula 18. 8. 2014. Vzhledem k tomu, že

vyjádření žalovaného bylo podáno u provozovatele poštovních služeb až po uplynutí lhůty dne 19. 8. 2014, žalovaný k návrhům na provedení dalších důkazů nepřihlížel.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podaná oprávněnou osobou a že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů přezkoumal, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů („s. ř. s.“), nenařizoval jednání, neboť žalovaný s takovým postupem vyslovil souhlas a žalobce k výzvě soudu nevyjádřil svůj nesouhlas, tudíž se má za to, že souhlas byl udělen.

Podle § 115 odst. 2 daňového řádu, provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Podle odstavce 3 citovaného ustanovení lhůta podle odstavce 2 nesmí být delší 15 dnů; žádost o navrácení této lhůty v předešlý stav je možné podat nejpozději do vydání rozhodnutí o odvolání. Podle odstavce 4 citovaného ustanovení po uplynutí lhůty podle odstavce 2 odvolací orgán k návrhům na provedení dalších důkazů nepřihlíží.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční poplatníkem daně je fyzická nebo právnická osoba, která je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu.

Podle § 6 odst. 10 věty první zákona o dani silniční sazba daně podle odstavce 2 se snižuje o 48 % u nákladních vozidel včetně tahačů, nákladních přívěsů a nákladních návěsů s největší povolenou hmotností 12 a více tun, za podmínek uvedených v odstavci 9.

Podle § 6 odst. 9 zákona o dani silniční bez ohledu na datum první registrace se sazba daně podle odstavce 2 snižuje o 100 % u nákladních vozidel včetně tahačů, nákladních přívěsů a nákladních návěsů s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny a méně než 12 tun, pokud tato vozidla nejsou používána k podnikání nebo v přímé souvislosti s podnikáním nebo k činnostem, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmů anebo nejsou provozována pro cizí potřeby a jsou-li používána a) subjekty, které nejsou založeny nebo zřízeny za účelem podnikání, b) jako výcviková vozidla podle zvláštního právního předpisu upravujícího získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, nebo c) fyzickými osobami.

Žalobce v prvním žalobním bodu napadenému rozhodnutí vytýkal, že je založeno na neúplně zjištěném skutkovém stavu, neboť žalovaný neprovedl žalobcem navržené důkazy z důvodu, že návrh na jejich provedení byl podán po uplynutí stanovené lhůty. Vzhledem k tomu, že žalobce nevzněl žádné námitky v tom směru, že by jeho podání obsahující návrhy na doplnění dokazování bylo učiněno včas, soud tuto otázku nepřezkoumával, ale zabýval se pouze konkrétní námitkou žalobce, že i v případě opožděného podání měl žalovaný v zájmu spravedlivého posouzení věci nedodržení lhůty tolerovat a důkazy provést, a to s ohledem na nepatrné překročení lhůty. Soud v tomto kontextu posuzoval rovněž námitku žalobce ohledně nesprávného výkladu a použití ustanovení § 115 odst. 3 daňového řádu, byť žalobce tuto výtku jinak blíže nespecifikoval. Soud neshledal první žalobní bod důvodným. Žalovaný v souladu s ustanovením § 115 odst. 2 daňového řádu seznámil žalobce se zjištěnými skutečnostmi, důkazy a se svým odchylným právním názorem a umožnil mu, aby se k obsahu

seznámení vyjádřil a případně navrhl provedení dalších důkazních prostředků. K tomu poskytl žalobci v souladu s ustanovením § 115 odst. 3 daňového řádu lhůtu v délce 15 dnů, tedy nejdelší lhůtu, kterou umožňuje toto ustanovení poskytnout. Z ustanovení § 115 odst. 4 daňového řádu vyplývá, že pokud je návrh na provedení nových důkazních prostředků učiněn po uplynutí lhůty, odvolací orgán k němu nepřihlíží. Nelze současně přehlédnout, že pro případy, kdy existuje pro nedodržení lhůty závažný důvod, daňový řád poskytuje daňovému subjektu možnost žádat o prodloužení lhůty (§ 36 daňového řádu), nebo o navrácení lhůty v předešlý stav (§ 37 daňového řádu). Pokud tedy za situace, kdy žalovaný poskytl žalobci k navržení důkazních prostředků lhůtu v maximální možné délce, avšak žalobce lhůtu zmeškal, aniž využil právních prostředků, které daňový řád k ochraně jeho práv poskytuje, postupoval žalovaný v souladu se zákonem, pokud k opožděně navrženým důkazním prostředkům nepřihlédl. Smyslem ustanovení § 115 odst. 3 a 4 daňového řádu bylo vytyčit určitý prostor pro dialog a koncentrovat úkony v odvolacím řízení tak, aby nedocházelo k průtahům odvolacího řízení (viz důvodovou zprávu k daňovému řádu), což koresponduje s důkazním břemenem daňového subjektu v daňovém řízení a možností správce daně založit své rozhodnutí na jeho neunesení. Pokud by žalovaný měl automaticky akceptovat návrh na provedení dokazování učiněný krátce po stanovené lhůtě, odporovalo by to textu ustanovení § 115 odst. 3 a 4 daňového řádu i jeho účelu, neboť by to znamenalo faktické popření zákonem stanovené maximální lhůty pro vyjádření a navržení provedení dalších důkazních prostředků. Žalovaný tedy při aplikaci a výkladu ustanovení § 115 odst. 3 daňového řádu nepochybil a soud neshledal první žalobní bod důvodným.

Soud současně žalovanému nemůže vytknout ani to, že opožděně navržené důkazní prostředky neprovedl z vlastní iniciativy, což by mohl, neboť odvolací orgán není důkazními návrhy odvolatele vázán (srov. § 114 odst. 2 a 3 daňového řádu). Toto dokazování by totiž bylo nadbytečné, protože ani prokázání tvrzení, že vozidlo nebylo užíváno k podnikání a že žalobce nebyl jeho (faktickým) provozovatelem, k čemuž měly navržené důkazní prostředky sloužit, by nemělo vliv na závěr, že žalobce je poplatníkem silniční daně ve vztahu k předmětnému vozidlu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, jak bude rozvedeno dále, a samo o sobě by nepostačilo k prokázání všech předpokladů pro aplikaci ustanovení § 6 odst. 10 zákona o dani silniční vyplývajících z ustanovení § 6 odst. 9 zákona o dani silniční. Jak uvedl Nejvyšší právní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2013, č. j. 2 Afs 5/2012 - 22, *„pro možnost využití předmětného daňového zvýhodnění je nutné kumulativní splnění všech tří zákonných podmínek: existence odpovídající kategorie provozovaného vozidla; vyloučení jakékoliv spojitosti použití takového vozidla s podnikatelskou či jinak výdělečnou činností; existence privilegovaných subjektů [písm. a) a c)] nebo činnosti (kým, respektive k jakému účelu, smí být vozidlo použito). Mají-li být tyto podmínky splněny kumulativně, v případě nesplnění byť i jen jedné z nich již logicky nelze vůbec o možnosti užití této výhody uvažovat. Logickým důsledkem pak je, že již není třeba zabývat se splněním dalších zákonných podmínek (zde podmínky druhé – nepoužití vozidla k podnikání nebo v přímé souvislosti s ním nebo k činností, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmů, respektive jejich provozování pro cizí potřeby), neboť i případné prokázání jejich existence by to na závěru o nesplnění všech zákonem vyžadovaných podmínek nemohlo změnit ničeho.“* V citovaném rozsudku, na jehož odůvodnění soud pro stručnost plně odkazuje, je pak podrobně zdůvodněno, že beneficentem snížení sazby daně dle § 6 odst. 9 písm. c) zákona o dani silniční ve znění účinném do 31. 12. 2013 nejsou všechny fyzické osoby provozující nákladní vozidla, ale jen ty, které nejsou podnikateli. To pro daný případ znamená, že tuto kvalitu privilegovaného subjektu by musel naplnit i žalobce jako poplatník, což však nesplňuje.

V rámci druhého žalobního bodu se zabýval soud otázkou, zda lze učinit závěr o tom, že žalobce byl poplatníkem silniční daně z předmětného vozidla v daném zdaňovacím období

dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, byl-li zapsán v registru vozidel jako provozovatel a byl-li uveden v technickém průkazu, a zda na tento závěr může mít vliv skutečnost, že žalobce nebyl v předmětném období vlastníkem a faktickým provozovatelem vozidla, případně konkrétní důvody, pro které nedošlo ke změně zápisu v registru vozidel. Z ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční i ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že poplatníkem silniční daně je osoba zapsaná v registru vozidel a technickém průkazu, nezávisle na faktickém stavu vlastnictví a užívání (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005 - 67, ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012 - 40, a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012 - 42, dostupné na www.nssoud.cz). V tomto směru bylo také ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční formulačně zpřesněno s účinností od 1. 1. 2014, jak vyplývá z důvodové zprávy k čl. VII bodu 6 zákonného opatření senátu č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů. Tento formální přístup je při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně u majetkových daní obvyklý. Je na tom, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán, aby střežil svá práva, a aby včasným a řádným plněním svých povinností docílil provedení zápisu změny v registru vozidel a dosáhl tím zániku svých daňových povinností (k tomu viz výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012 - 40, jehož závěry jsou citovány i v napadeném rozhodnutí). Pokud se žalobce nestaral o to, aby byl formální stav zapsaný v registru vozidel uveden do souladu s faktickým stavem, a neověřil si, zda druhá smluvní strana zajistila provedení příslušné změny v registru, pak musí sám nést důsledky svého liknavého počínání. Tvzení žalobce, že nebyl vlastníkem vozidla v rozhodném zdaňovacím období a vozidlo neužíval, tedy s ohledem na výše uvedené nemělo vliv na povinnost žalobce platit silniční daň, neboť faktický stav nebyl promítnut v registru silničních vozidel. Skutečnost, že žalobce si při převodu vozidla nepočínal s náležitou péčí a opatrností, nemůže mít vliv na jeho daňovou povinnost. Žalovaný při aplikaci ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční nepochybil, jestliže vycházel z formálního stavu zápisu v registru silničních vozidel a technickém průkazu.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného rozvinul svou argumentaci poukazem na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2014, sp. zn. II. ÚS 2154/14, a nálezu ze dne 31. 3. 2014, sp. zn. IV. ÚS 2221/13. Tato argumentace však není přílehavá, neboť nálezu Ústavního soudu se týkal příspěvek do garančního fondu České kanceláře pojistitelů dle již zrušeného ustanovení § 24c zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a jeho závěry na silniční daň aplikovat nelze. Příspěvek do garančního fondu představoval plnění, které bylo svou povahou, účelem i formulací zákonných ustanovení zcela odlišné. Je třeba zdůraznit, že vztahy upravené zákonem o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla jsou vztahy občanskoprávní a spory z nich vzniklé řeší obecné soudy, a z toho vycházel i výklad příslušných ustanovení (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 8/14). Povinnost hradit příspěvek byla navázána na porušení povinnosti uzavřít smlouvu o pojištění odpovědnosti, která byla spojena s provozováním nebo ponecháním vozidla na pozemní komunikaci (ustanovení § 1 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), nikoli s formálním zápisem v registru silničních vozidel. Jak bylo uvedeno výše, silniční daň je naopak konstruována tak, že zohledňuje pouze formální stav zápisu, což je v případě majetkových daní obvyklé (k povaze silniční daně jako majetkové daně viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005-39). Napadené rozhodnutí tedy není vnitřně rozporné, pokud žalovaný při posouzení otázky, zda je žalobce poplatníkem silniční daně, vycházel toliko z formálního stavu zápisu v registru silničních vozidel, a současně dospěl k závěru, že skutečnost, že vozidlo nebylo (fakticky) používáno k podnikání nemůže být prokázána ani osvědčena čestným prohlášením poplatníka, který dle svých tvrzení nebyl jeho vlastníkem, fakticky je v rozhodném období neužíval a neměl je ve své dispozici. Ani druhý žalobní bod tedy není důvodný.

Žalobce napadenému rozhodnutí dále vytýkal pochybení při výkladu a použití dalších ustanovení zákona o dani silniční (§ 2 odst. 1, § 6 odst. 2 a odst. 8 až 10), aniž však své námitky blíže specifikoval, přičemž ani z obsahu žaloby není patrné, v čem konkrétně mají vady napadeného rozhodnutí spočívat. Soud tedy pouze konstatuje, že vady spočívající v nesprávné aplikaci výše uvedených ustanovení neshledal a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný vysvětlil, proč neaplikoval snížení sazby daně upravené v § 6 odst. 10 zákona o dani silniční, přičemž s ohledem na výše uvedené nelze závěru žalovaného o neunesení důkazního břemene ničeho vytknout. Je třeba žalovanému přisvědčit i v tom, že čestným prohlášením žalobce nelze prokázat ani osvědčit, že předmětné vozidlo nebylo užíváno k podnikání, když žalobce nebyl dle vlastních tvrzení v rozhodném období vlastníkem předmětného vozidla a neměl ho ve své dispozici.

Žalobce dále v žalobě vyjádřil pochybnost, zda napadené rozhodnutí má všechny náležitosti požadované zákonem, zejména pokud jde o elektronický podpis. Za účelem posouzení této námitky si soud vyžádal doplnění správního spisu o originál napadeného rozhodnutí v elektronické podobě, z něhož (z připojeného časového razítka) zjistil, že rozhodnutí bylo dne 23. 9. 2014 opatřeno uznávaným elektronickým podpisem JUDr. N. V., vedoucí odboru daní a daňového procesu. Po zobrazení podrobností certifikátu dále soud zjistil, že tento certifikát byl platný od 4. 12. 2013 do 4. 12. 2014, tedy i v době, kdy byl na rozhodnutí daný elektronický podpis připojen. Námitka tudíž není důvodná.

Soud s ohledem na specifickou povahu daňového řízení neprovedl žalobcem navržené důkazy výslechem svědka K. R., výslechem žalobce ani potvrzením společnosti G. C. s.c. Daňový subjekt nese v daňovém řízení důkazní břemeno ohledně prokázání tvrzené výše svých daňových povinností, a je tedy povinen navrhopvat již v daňovém řízení k prokázání svých tvrzení důkazy. Pokud daňový subjekt tuto svou povinnost včas nesplní a návrhy na provedení důkazů řádně neuplatní, ač měl možnost tak učinit, a správce daně v souladu se zákonem založí své závěry na tom, že žalovaný důkazní břemeno v určitém ohledu neunesl, nemůže pak již rozhodnutí z této skutečnosti vycházející následně zpochybňovat v řízení před soudem tím, že bude dodatečně navrhopvat provedení důkazů, které mohl a měl řádně uplatnit v daňovém řízení. Lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91, a v rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 4 Afs 142/2014 – 22, v němž se uvádí: „*Jinak řečeno, řízení před soudem nemůže, a ani nemá nahrazovat řízení před správním orgánem a daňový subjekt nemůže svoji liknavost v daňovém řízení zhojit až v řízení soudním. V opačném případě by totiž byla zpochybňována samotná koncepce správního soudnictví, založená na přezkumu správních rozhodnutí.*“ V daném případě byl žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí seznámen s právním názorem žalovaného a bylo mu umožněno, aby ve stanovené lhůtě navrhl doplnění důkazních prostředků, této možnosti však žalobce nevyužil. Žalobci nic nebránilo návrhy na provedení důkazů řádně a včas uplatnit v odvolacím řízení a žalovaný nepochybil, pokud založil napadené rozhodnutí ohledně nesplnění předpokladů pro snížení sazby daně na neunesení důkazního břemene žalobcem. Tento závěr platí i ohledně potvrzení společnosti G. C. s.c., byť je mladšího data, neboť žalobce si je mohl opatřit již dříve. Za této situace tedy soud k provedení navržených důkazů s ohledem na výše uvedené nepřistoupil. Zejména však soud konstatuje, že žalobcem navržené důkazy nemohou nikterak ovlivnit závěr, že žalobce je poplatníkem daně silniční ve vztahu k předmětnému vozidlu dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, pro který, jak bylo vysvětleno výše, je rozhodující toliko formální stav zápisu v registru silničních vozidel a technickém průkazu. Prokázání žalobcových tvrzení by nepostačovalo samo o sobě ani k závěru o naplnění předpokladů pro snížení sazby daně dle § 6 odst. 10 zákona o dani silniční, neboť neužívání předmětného vozidla k podnikání nebo

v souvislosti s ním je pouze jedním, nikoli však jediným předpokladem pro snížení sazby daně (viz výše).

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný uplatnil nárok na paušální náhradu ve výši 300 Kč za sepsání vyjádření k žalobě dle § 13 odst. 3 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), s odvoláním na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, Pl. ÚS 39/13. Tento nárok však soud žalovanému nepřiznal, neboť se jedná o náklady běžné úřední činnosti, které jsou hrazeny z veřejných rozpočtů, v čemž je třeba spatřovat důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. Lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, v němž se mimo jiné uvádí: „s výkonem působnosti jednotlivých správních orgánů je nerozlučně spojena též povinnost tuto činnost obhájit u nezávislého soudu, povolaného na základě příkazu ústavodárce k ochraně práv jednotlivců (srov. čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Náklady takto vzniklé při této standardní činnosti správních orgánů jsou stejně jako veškeré náklady na fungování veřejné správy hrazeny z veřejných rozpočtů, tj. z výtěžku daní a poplatků hrazených všemi občany na základě zákona.“ K argumentaci žalovaného výše uvedeným nálezem Ústavního soudu soud konstatuje, že odlišné zacházení s žalovaným správním orgánem ve vztahu k žalobci ohledně náhrady nákladů nelze považovat za nepřípustné, neboť se nejedná o účastníky ve srovnatelné situaci, jak vysvětlil Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. června 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová